Гладна вука снашла мука

1948 г. Рајко Јовановић

Дечји свет у сликама

Д. МАРКОВИЋ

Гладна вука снашла мука

„Дечји свет у сликама“ излази једанпут месечно.
Уредништво: Београд, Немањина 36. Телеф.: 24.603

1946 год.
Издање књижаре Душана М. Делића
Београд — Славија

Илустровао
ЂУКА ЈАНКОВИЋ

Штампа: Инд. граф. предузеће „Пејсвић“ Београд, Цвијићева ул. 110

Огладнео вук у гори,
Тешко му је, глад га мори,
Па у једном жбуну чека
Да наиђе зверка нека.

Будно мотри, зубе спрема,
Ни трен један да задрема.
Кад пред вече коња спази
Где ливадом траву гази.

Хитро скочи, већ је тамо,
Бливу коња корак само,
И благо му тада рече:
— „Вити вранче, добро вече!

Баш је дивно што те нађох,
Пошто гладан с брда сађох,
Појешћу те овог маха,
У трен ока — без предаха!“

- „То је лепо“ - коњ му рече,
Од тог нема ништа прече.
Ал’ твој отац што је био
Друкчије би поступио.

Никад не би коња клао,
Нит на коњску ногу стао,
Док му не би потков смако,
А и клинце исто тако.

То је мудро, мораш знати,
Син је дужан послушати!“ —
— „Право кажеш, мој вранчићу,
Тако и ја урадићу.“ —

Коњ весело ногу диже,
Вук му приђе мало ближе;
Коњ се ритну, лупи вука,
Преврну га, ето брука!

Коњ побеже пољем трком,
Смејући се шта би с вуком.
Вук се диже, све га боли,
Даље пође - глад да толи...

Тад угледа украј реке,
У засенку врбе меке,
— Истина је ово цела —
Два дебела овна бела.

Вук се смеши и радује,
Слатко уста облизује;
Па им прије брзим касом
И саопшти мирним гласом.

- „Ја сам гладан, моји мили,
А ви сте се угојили;
Тако лепи, тако млади
Лек сте прави мојој глади!“ -

- „Добро, вуче, ми то знамо,
Само савет да ти дамо.
Твој је отац храбар био,
Жеље своје није крио,

Ал' се лепше понашао
Кад би овна два нашао.“ —
— „Реците ми, шта ј' радио?
Увек ми је узор био.“ —

- „Он би клеко ту до смреке
Украј вира брзе реке,
А овнови хитри, бели,
К њему би се залетели.

Бржег што је, прво коље,
Други чека без зле воље!“ —
- „То је дивно!“ - вук им рече,
И крај вира брзо клече.

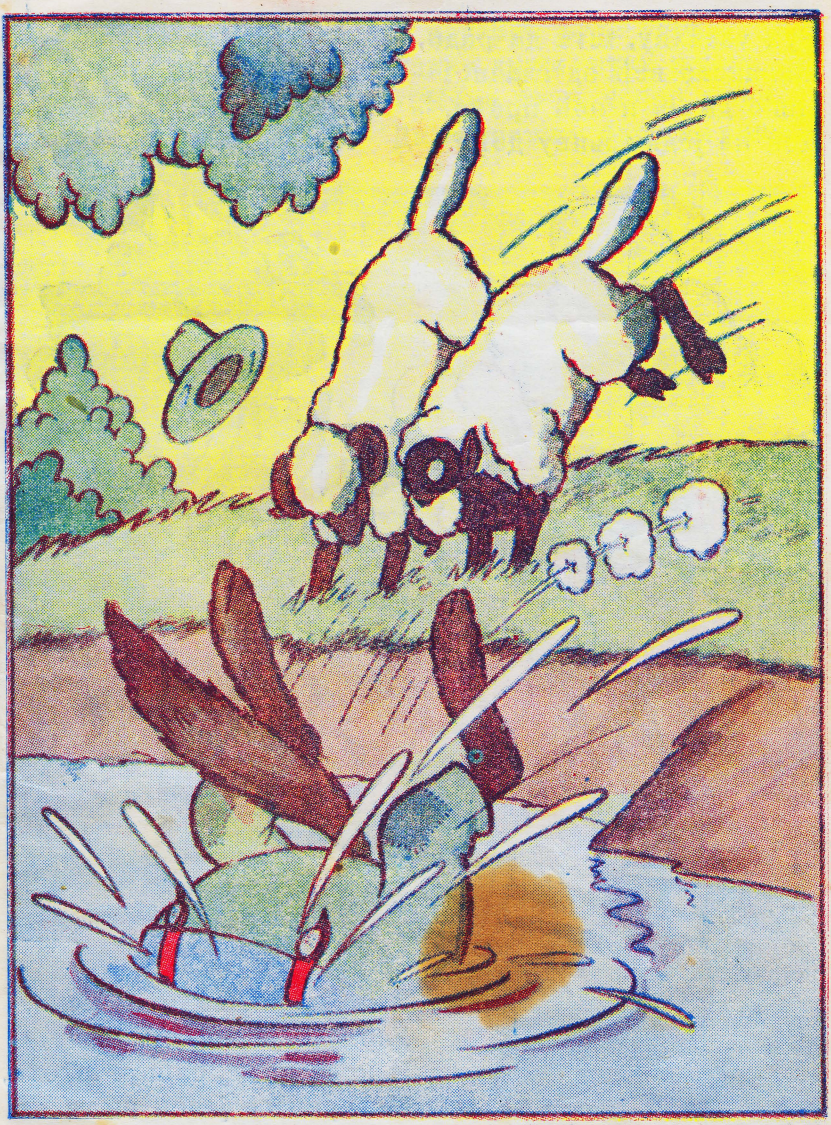

Тад овнови потекоше,
И снажно га ударише;
Вук с' претури, у вир паде,
Па се један давит стаде.

Док је рањен вук устао
И из воде изашао —
Два му овна дуге вуне
Умакоше из шуме . . .

Вук уздахну, шта да ради,
Малаксао већ од глади.
Иш'о даље, и ноћ прође,
Док на једну њиву дође.

А на њиви, види с' јасно,
Узрасло је жито класно,
И кров њега, баш је штета,
Магарац се један шета.

- „Ej, магарче", - вук му рече,
К'о на пању оштро сече -
"Жито л' једеш, то ли радиш,
Те људима штету градиш!?

Ја сам чувар ових гора,
Реч се моја слушат мора:
Лези одмах, нема спаса,
Појешћу те овог часа!“ -

А магарац ћули уши,
Главу диже, вука њуши.
- „Куме вуче, добро дошо,
Да те тражим, баш сам пошо.

Мој се газда ено жени,
Па ми каже: „Хајде крени.
Нађи вука, тражи свугде,
Доведи га кум да буде.

Јер без вука, нећу крити,
Не могу се оженити!“ -
И нађох те, дивне среће,
Кум ћеш бити, палит свеће.

Весело те чека село,
Спремљено је све за јело;
Ту је песма, ту су свати,
Свирац свира не да стати.

А за тебе, куме млади,
Спремљено је пет јагњади,
Дивни, слатки и печени,
И дарови нечувени!“ —

Вуку мило и већ слади,
Биће гозбе, језик глади,
Па магарцу рече смело:
- „Да пођемо у то село!“

— „Драги куме, ми смо наши,
Нећеш пешке, већ појаши.
Газда ј' рек'о, јест зацело,
Да те носим ја у село.“ —

Вук узјаха к'о кум прави
И у глави рачун прави:
— „Кад магарац тол'ко воли
Да га јашем, просто моли,

Каква ли ме част тек чека
Тамо где сам зверка нека,
Где је свадба, где су свати
И где ће ме кумом звати!“

Ишли тако, дивна слика,
Кад у селу наста вика,
Довикује младић старцу:
- „Ено вука на магарцу!“ -

Сви с у селу узбудише
И понешто дограбише,
Па јурнуше према вуку
Штеточину да претуку.

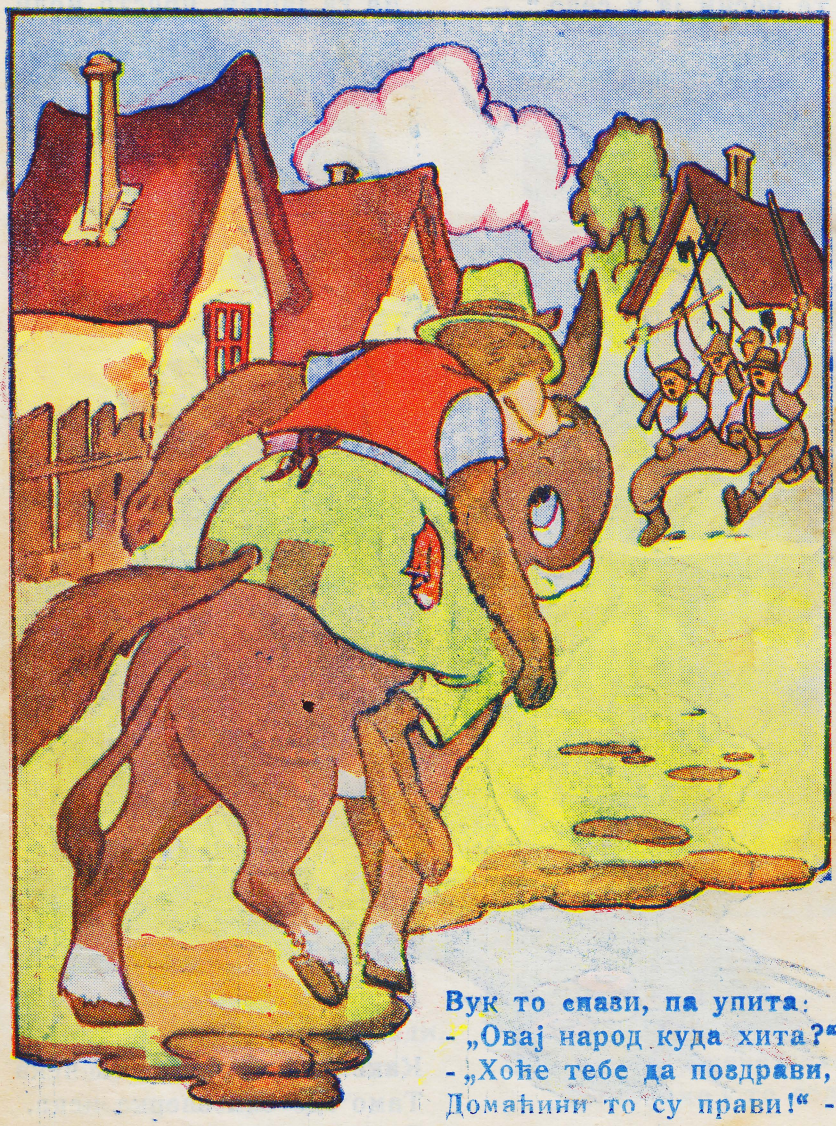

Вук то спази, па упита:
- „Овај народ куда хита?“ -
- „Хоће тебе да поздрави,
Домаћини то су прави!“ -

- „Ја то видим“,'- вук се наже
Да магарцу боље каже -
- „Но се плашим шта ће виле,
Шта ли мотке и секире!“ -
Кад те народ жељно чека,
Не плаши се, немаш чега,
Што је дочек твој овакав,
Обичај је овде такав“. -

Још магарац не дорече,
А народ се силан стече,
И с мотками напред ступа
Па по вуку тупа, лупа...

А вук скочи са магарца
Па претурив' једног старца,
Он уз брдо крвав штуче,
Тешко рањен, ногу вуче . . .

Тек у шуми иза брега
Вук сазнаде узрок свега.
О свем мисли, сузе лије
И каменом главу бије:

— „Главо моја, главо луда,
Ја вбог тебе страдах свуда!“